

Als je van de duivel spreekt, zie je zijn staart ...

Een uitspraak die ons meteen een voorstelling geeft van een soort monster met hoorntjes en bokkenpoten, iemand die we liefst uit onze buurt houden.

De vraag is echter of de Duivel niet dichterbij ons, of zelfs in ons zit, zonder dat we er zelf altijd erg in hebben.

En dan hebben we het over de duivel als dat- of diegene dat sterker is dan onszelf soms.

Ook in het evangelieverhaal is de Duivel aanwezig, maar ... Jezus is vol van de Heilige Geest

Kortom: zitten dicht bij elkaar.

En als we eerlijk zijn, dan is dat in ons eigen leven niet anders.

Als we het evangelie op ons eigen leven leggen dan zien we dat ook wij stenen in brood kunnen veranderen: wat er allemaal al met ons voedsel gebeurt, van genetische manipulatie tot biovoeding toe.

Dagelijks verleiden wij elkaar om telkens meer te willen, om toe te geven aan de reclameboodschappen en zien we machtspelletjes gebeuren.

En willen wij God soms ook niet naar onze hand zetten? waarom doet God mij dit aan, is een vraag die ieder van ons wel eens over de lippen komt.

De duivel dus: niet die met de hoorntjes op de kop, veeleer die vele dagdagelijkse beproevingen in ons leven.

Zijn die daarom negatief?

Die beproevingen dagen ons uit om méér te vertrouwen, verleggen onze grenzen of zuiveren onze motieven.

Niet dat we daarom op die beproevingen moeten hopen, maar we moeten er ook niet bang van zijn.

Daarom vind ik het ook jammer dat we in het nieuwe Onze Vader bidden: want zo krijgen we er wel een vertekend beeld van.

Wat dus te doen als we met een beproeving geconfronteerd worden?

Een mogelijk antwoord is: kijken naar wat Jezus doet, helpt ons verder.

Jezus gaat in gesprek met de duivel,

maar hij doet dit vanuit zijn inspiratie die de Geest hem geeft.

Jezus laat zich niet verleiden tot een overreactie:

Na 40 dagen vasten, weet Jezus maar al te goed dat je wél brood nodig hebt.

Zijn antwoord is dus niet: een mens leeft niet van brood, maar wel:

een mens leeft niet van brood alléén.

En aanbidden: jawel,
maar dan alleen God aanbidden, geen afgoden, geen mensen, God wel!
God vertrouwen: jazeker, maar niet uit eigen belang!

Door Jezus' reactie, vervuld van de Geest,
kiest de duivel als vanzelf het hazenpad.
Ik vond dit een interessante kijk die ik ontleende van Kees Waaijman.

Wat betekent dit voor ons nu wij de veertigdagentijd hebben ingezet?
En wat voor de boeren in Guatemala?

Het heeft er alles mee te maken, lijkt me.
Want honger is geen materieel probleem, op zich is er voedsel genoeg in de wereld.
Het is een moreel probleem en vraagt om een morele oplossing.
Een mentaliteitsverandering, elke dag weer opnieuw,
om ons niet te laten verleiden door de idee van 'nooit genoeg',
maar zoals de boer uit de eerste lezing,
dankbaar genieten én delen in plaats van hebben en krijgen.

Het wordt trouwens ook zo mooi verwoord wanneer we eucharistie vieren.
De priester bidt bij de offerande, vaak in stilte:
Uit uw milde hand hebben wij het brood ontvangen,
aan U dragen wij op de vrucht van de aarde, het werk van onze handen.

Aan ons om gehoor te geven aan God die ons oproept
om zorg te dragen voor wat Hij ons in handen heeft gegeven.
De klimaatmars weet nog van geen ophouden,
al zijn er deze vakantieperiode zovelen met het vliegtuig op reis gegaan.

Aan ons om gehoor te geven aan de boeren in Guatemala
die roepen om een eigen stukje grond zodat ze
dankbaar kunnen genieten van de vruchten die ze zelf telen en delen.

Mocht het eens waar worden,
misschien deze 40-dagentijd wel ....